

Úvodníček

Je jaro, nebo není jaro, nebo je ještě zima? Nevím, kytky kvetou, sníh není, sluníčko svítí – nějak se v těch ročních obdobích nevyznám. Ale je jisté, že první výlet ven se blíží. Bude to opět Noční pochod na Zakšíň. No možná jsem se trochu unáhlí stejně, jako to letošní jaro. Noční pochod bude, ale začátkem května. Před ním budou pro starší Velikonoce.

Když už jsem v tom výčtu akcí - pokud si již plánujete letní prázdniny, tak nezapomeňte, že bude opět tábor v Lesné.

Kosa

Nové pako

Konečně zase prázdniny! Sice jenom pololetní, ale prázdniny. A to by nebyly prázdniny, kdyby se někam nejelo. A tentokrát se jelo do Nové Paky. Většinou se na pololetky jezdí na běžky, ale jak známo, výjimka potvrzuje pravidlo, takže letos se na běžky nejelo, jelikož sněhu bylo opravdu málo.

A tak jsme se sešli u klubovny v

hojném počtu (3) a vyrazili na nádraží, kde jsme přibrali další 3 lidi. Po cestě jsme si v mé GPSce našli Dům dětí a mládeže, a tak transport z nádraží (a že jsou v Pace dvě) nebyl problém. Po vstupu nás uvítal šerif (měl to napsáno na dveřích) a zavedl nás

do krásné věžeňské ubytovny (spousta kovových paland ve velké prázdné místnosti). A hurá spát.

Ráno se nasnídáme a vyrážíme na výlet. Na Kozinec – kopec, na kterém by měla být rozhledna, ale žádná tam nebyla. Tak jsme tak šli a dozvěděli se, že v místním kraji se kopou diamanty a že se tu občas nějaké ztratí, a tak jsme vzali kšeft s vidinou 50% zisku za to, že místnímu podnikateli pomůžeme odhalit zloděje. Když docházíme na onen slavný kopec s neexistující rozhlednou, nevíme kudy dál, jelikož byla strašná mlha a holý vrchol

kopce byl zasněžen a minimálně od napadnutí sněhu tu nikdo nebyl. Tak jsme to nejdřív vzali k pokladu a od něj přímo rovně, avšak to byl špatný směr a na konci louky na nás číhal sráz a les. Po malém průzkumu okolí jsme narazili na správnou cestu a sešli dolů do vesnice s autobusovou zastávkou přímo určenou na

cesta lesem naprosto rozrytým od Kyrila. A pak to přišlo. Asi dva kilometry přes holou pláň, kde strašně, ale fakt příšerně foukalo. Naštěstí následující vesnice nám poskytla útočiště a my si mohli dát oběd s "teplým sladkým velice". A hurá dál na hrad. Cestou se ještě podíváme na zasněžené Windows[®]ovské pozadí. Konečně hrad.

oběd. Jídlo nám zpříjemnil pohled na školu s vylepenými sněhovými vločkami, které však většinou byly více či méně křivé, ohnuté a schlíplé.

Po obědě zde bohužel nenacházíme žádný odpadkový koš, a tak si všechny odpadky bereme s sebou. Cesta zpět už je o kousek příjemnější, protože už člověk necítí takovej ten pocit, jako by mu teklo do bot, jelikož už má boty totálně mokré. Cestou jsme ještě sdělili Hobovi souradnice DDM, aby k nám trefil. Ještě pohled na disco lampy a hurá do tepla a sucha. A pak: večere a spát!

Další den byla v plánu zřícenina hradu Kumburk. Po cestě jsme se ještě stavili na sjezdovce a zasjezdovali jsme si na igelitkách, navíc jsem ostatním postavil skokánek – všichni se na něm svezli a skočili. Jenom Hobo ho úplně rozsed. Dále

Opravdu pěkný. S pamětní deskou Karla Hynka Máchy, který odsud obdivoval krásy kraje. Deska ale šla čist jenom zbooku. Hobo zjistí, že někde ztratil mobil, a tak se zpátky vydává stejnou cestou, ale my jdeme jinudy okolo krásného kostela, hraje hru na poznávání věcí (zkuste uhodnout strom, který je v jiném než našem světě ovocný). Vrátime se zpátky domů navečeříme se, najdeme ztracené diamanty,

ale ona slibovaná odměna se nekoná a místo ní je nám nakašláno.

V neděli už nemáme moc času, a tak vyrážíme jen do výborné cukrárny. Pak už jen zabalit, dojít na vlak, nasednout, kouknout na Červeného trpaslíka, přisednout na jiný vlak a šťastně dojet domů.

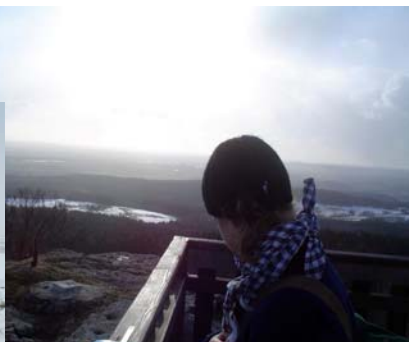
Jarní prázdniny

Asi nikoho nepřekvapí to, že jsme se zase v době jarních prázdnin vypravili do hor. Ono na tom vlastně ani není nic divného. Je to běžné, jarní prázdniny se rovnají zkrátka horám. Ale zanechme tlachání o tom, co každý ví, a pusťme se do toho.

Je sobota ráno, ulice Nad Panenskou, mříž se otvírá. Kdosi

rychlé to bylo. Pokoje ještě nejsou připraveny či co, a tak odcházíme na procházku, tzv. první kontakt s místem sněhu. Čtete dobře, sníh tam byl. Tak akorát, aby se mu tak mohlo říkat.

Seznámím vás s pokoji. Viděl jsem tři. Ty dva ale za zmínku stojí. Nechci být zlý, a proto jen prohlásím, že místem se zde

vyndává z klubovny v suterénu několik přepravek, krabic a pak i několikery lyže. Turistický oddíl Kočovníci vyjíždí za sněhem. Autobus už přijíždí, takže v tom případě nakládat. Tentokrát je autobus přímo luxusní, protože nemá jen pana řidiče, ale také i pana nakladače, který stojí během celé jízdy v plechové krabici zavěšené na autobusu. Ta slouží k snadnému převozu lyží a pan nakladač k nakládání a dále přidržování těchto lyží po dobu jízdy. Šikovně vymyšlené. Tak a odjezd. Kouřová skla umožňují nemávat a vychutnávat si tak mávání těch venku bez namáhavého opětování. Asi za tři hodinky se uvidíme v Pasekách.

A jsme tam. Druhá skupina, která se s námi svezla, odpochovala pryč, zůstali jsme sami. Přesun věcí z parkoviště proběhl anijsemsinestačilodnéstlyže. Tak

rozhodně neplýtvalo. Jedna postel pro deset. Druhá postel pro pět. A podivné poličky. Je třeba ale dodat, že celkové zařízení pokojů během celého týdne sloužilo opravdu výtečně. Když si na to člověk zvykl, tak musel uznat, že je to vlastně docela praktické. No, pojďme raději na to, proč jsme přijeli. Tedy na lyžování.

Zmíním se nejprve o sjezdovkách. Kdo

Za den běžek bylo určeno pondělí a čtvrtek. Já, pisatel, jsem jel v pondělí s těmi, kterým běžky zatím moc nechutnají. Vyzvali jsme na Štěpánku, nedaleko postavenou romantickou rozhlednu, pojmenovanou podle pana Štěpánka, který byl v kraji ve své době velké zvíře. Chrob, Sára, Míša, Marek a Eda se osobně přesvědčili o tom, že rozhledny se staví většinou tam, kde je to hodně nahoře. Po prvním stoupání pěšky, přišlo stoupání běžky, což mělo svá mnohá úskalí. Prkýnka různě podkluzují a pohyb je kvůli nim trochu záladnější a rafinovanější. Pak jsme ale konečně

tam nebyl, tak se asi podiví, ale opravdu se dalo sjezdovat celý týden. Sníh sice během dne podivuhodně měnil svou podobu od namrzlé vrstvičky k zcukernaté krystalové mazlavíně, ale pořád to šlo. A k tomu třeba říci, že i přes odpudivost a náročnost sněhu, všichni udělali během těch čtyř sjezdovacích dní (neděle, úterý, středa, pátek) pokroky. Na sjezdovkách se toho moc nestalo. Jen člověk mohl pozorovat, jak se „hliněná“ sjezdovka stává stále více hliněnou, jak všichni začínají jezdit jen po jedné straně vleku, jak už to všem docela jde, jak se v kiosku nahoře točí zákazníci, jak snowboardisté prosedí celý půlden na zadku uprostřed sjezdovky a jak se u všech vždycky odpoledne jízda trochu zhorší, protože sníh už je jako lepidlo. A vlekaři u vleků byli fajn, jen ti v okýnku, zvláště ta, nám to trochu znepríjemňovala. Paseky jsou zkrátka na sjezdování příjemné. Ne moc lidí a pořád pěkný rozhled. A ani se nemusí šlapat dálka k vleku. Jen se jede. Paseky jsou pěkně rozházené. Těžko najít nějaké centrum. Ale raději toho nechám, nejsem znalec, znalec je Ikarus a ten by mi třeba vynadal. Půjdeme na běžky.

dorazili na vyběžkanou stopu a hned to bylo lepší.

Něco kolem jedné hodiny jsme všichni spokojeně obědvali přímo u Štěpánky. Kdo chtěl, šel se podívat nahoru (rozhled byl ale pramalý, skrytý mraky). Chrob se Sárou si to raději nechali ujít, protože je zlákal místní trhovec. A to víte, než projdete všechno to zboží, to nějaký čas zabere. Poté, co bylo výhodně nakoupeno, jsme počali sjíždět dolů, zpátky. Brzy jsme došli k objevu, že Edovi jde ohromně stoupání, ale na sjíždění není zatím

ideální typ. Proto volíme s ostatními odbočkovou trasu, jejíž závěrečný sjezd sněhovým korytem jemně namrzlým rozhodně zpestřil pondělní vyjížďku o několik adrenalinových zážitků a všichni jsme se Edovi jednoznančně vyrovnali.

Druhá skupina ten den vyrazila kamsi na Harrachov, ale vím jen, že půl dne stoupali a druhou půli sjížděli. Vrátili se velmi vyčerpaní, asi to bylo náročné. Zeptejte se tedy raději jich. Ne všechny čekala večeře.

Jak jsme tam vůbec jedli? Ráno byly rohlíčkové snídaně a jednou i vánočka

s kakaem. K obědu se na verandě otevřelo okno a kdo měl službu, tak se stal obsluhou v bufetu – unaveným sjezdařům podával chleby, čaj apod. Večeře pak byla celoteplá, vařená dle normy a většinou dobrá. Zpočátku to vypadalo, že bude jídla celkově málo, ale nakonec se to obrátilo a začala být dokonce shánka po notorických dojídačích toho, co zbylo. Jídelně tedy paráda. Dokonce jsem ani nepotkal Píseckého tygra. V takové rozsáhlé kuchyni se ale nebylo čemu ani divit.

Druhé běžky jsem jel s těmi rychlejšími, kvůli lidem, kteří s námi sdíleli všechno s běžkami již vícekrát seznámenými. Dojeli

jsem někam pod Jizerku. Ke Královskému sedlu. Sluníčko bylo všude a jelo se skvěle. Oběd nás ale trochu zdržel, na Jizerku jsme to už nestihli. Kdybych si pak v podvečer nezapomněl batoh pod Štěpánkou, byl by to celé takový příjemný běžkařský výlet. Jezdit na běžkách potmě,

zvláště sjíždět a padat, unaví hrozně rychle. A taky to trochu bolí.

Mytí a sprchy byly luxusní. Vážně. Já se běžně nemýji, ale tady to bylo tak skvělé, že jsem si nemohl pomoci a vyhledával teplou vodu takřka každý večer.

A málem bych zapomněl na program. Každý večer byl, velmi různý a dokonce i

probíhal na různých místech. Skoro až utajovaně. No co, alespoň to bylo dobrodružnější.

A mezi běžkami sjezdovky, různě se to střídá, podobně jako v lyžárně. Každý den zkrátka nějaké lyže. Dokud je jenom sníh. A ten vydržel. A pořád je hezky.

Tak takhle nějak to probíhalo celý týden. Najednou ale přišla zase sobota, bylo poledne a my jsme odjížděli. Usnout v autobuse z celého toho týdne nebylo vůbec těžké. Probudit se a začít rychle pomáhat pánovi v plechové budce na lyže už bylo horší. Všichni jsou unavení, zmohou se jen na ahoj a odchází domů.

Tak taky ahoj!

Gimli

Co se děje na kolejích

Zduřec pražec! Tak mě dneska napadlo, co bych vám mohl říci. Jedná se o zatahování a vyjíždění tramvajových souprav z vozoven na pravidelný provoz na lince. Vůbec nevím, co o tom víte, nebo jestli jste tento fakt vůbec někdy zaznamenali. Ale to je celkem jedno, prostě vám o tom povím a basta.

Takže tento vytahovací / zajížděcí děj se odehrává několikrát denně. Nejdříve ráno, kdy většina vozů vyjíždí do ulic vozit spousty lidí do práce a něco málo vozů v tu chvíli zajíždí po nočních vození opilců do vozovny (jedná se o sólo vozy z nočních linek). Další **neobvyklý** pohyb vozů přichází dopoledne, kdy dopravní špička odpadá, a tak se několik souprav opět vrací do vozovny, protože jich přes poledne není třeba. Ale cca ve tři až čtyři hodiny odpoledne se opět vrací na scénu, aby pomohly kolegyňím odvézt lidičky zpět domů, do kina, na klubovnu apod. No, a potom okolo desáté večer většina dvouvozových souprav opět mizí ve vozovněch, uložit se k nočnímu klidu. Při tomto večerním ukládání je však střídá několik jednovozových souprav, které ještě

chvilku jezdí na denní lince (linky 1-26) a v pravý čas si ve smyčce změni své číslo a směr. A potom vzhůru do ulic sbírat noční jezdce. Tak například: Večer ve 23:10 přijede do smyčky Nádraží Hostivař sólo vůz na lince 26. Tam se na voze buď přehrne informační panel, nebo řidič vymění tabulky (podle druhu informačního systému) a ze smyčky vyjíždí ve 23:30 jako noční linka 57 směr Bílá Hora. Tomuto „přebarvování“ se říká polonoční provoz. A ještě dodám, že tím **neobvyklým** pohybem tramvají při zatahování/vyjíždění je například to, že čekáte na tramvaj na Dejvické a vidíte přijíždět soupravu linky 23. Této soupravy se však vůbec bát nemusíte, ani nejde o výluky, to jenom vozovna Vokovice vyslala na linku posilu. Já vám neřeknu přesně, kudy každý vůz pojedje, ale vždy se vydává co nejkratší cestou na svoji trasu, to znamená, že v tomto případě pojedje asi přes Prašný most na Brusnici (dále už podle směru, který ukazuje – Malovanka / Kubánské náměstí). No, a když vůz naopak zatahuje, je označen zeleným textem na bílé ploše (viz. obrázek) ve smyslu vozovny, do které jede. Nebo když má takové ty zelené svítící panely, tak je na nich nápis „Vozovna Xxxxx“ a slovo vozovna je v negativní barvě.

Tak snad jste se opět dozvěděli něco nového. Děkuji za přeížeň.

Ikarus

Přezdívký

Nazdar, kedlubny! Tak jsme se tu zase sešli nad tím naším Týpkem a už se hrozně těšíme, jak se vrhneme na dnešní článek. Bude o Gimlim a na rozdíl od článku o Hobovi do něj nebudu ani já, ani nikdo další zasahovat. Vlastně nebudu psát ani žádný proklatě dlouhý a nudný úvod. Tak hurá na další velké tajemství.

Jak jsi přišel ke své přezdívký?

Tak to bylo takhle nějak. Když jsem

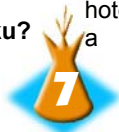

přišel do oddílu, tak jsem jel na první výlet a tam se ztratila Hudla. Ale to říkám jen tak mimo. Pak následoval další výlet a po něm Oheň. A právě tam se to stalo. Bylo mi docela dost, a přesto či proto zrovna u mne probíhala mánie kolem Pána prstenů. Těm knihám jsem trochu propadl a neustále jsem si je kvůli tomu ožívoval na nejrůznějších místech. Na Ohni byly pro takové činnosti podmínky přímo ideální. Pod lesíkem, kde byla latrina, při jejímž budování málem přizabil Hobo Boháče krumpáčem, rostlo dost kopřiv. Docela velkých. Nevím s kým, ale snad to byl Hobo, jsem si ožívoval některé nezapomenutelné pasáže z Pána prstenů. Měli jsme klacky a řezali jsme jimi kopřivy hlava nehlava. Přitom jsme ještě neustále vyřvali: „Skiriti, skiriti.“ To bylo snad elfské slovo pro označení skřetů. Přitom nás někdo pochopitelně uviděl, došlo na rozhovor o Pánovi prstenů, zjistilo se, že nemám přezdívku, a vůbec se to pak nějak semlelo a tak mi byla určena přezdívka Gimli. To mne trochu hnětlo, páč jsem chtěl být Frodo, který je postavou rozhodně sympatičtější. Ale právě mě protesty a snaha rychle ještě přezdívku změnit na Froda zapříčinily, že se jméno Gimli obdivuhodně rychle ujalo. Prsty v tom měl, pokud mne paměť nešálí, nejvíce Boháč. Ale pravděpodobně i Marcel, kdo ví?

Měl jsi nějakou přezdívku ve škole nebo kdekoli jinde?

Spolužáci na gymplu nebyli moc originální a oslovovali mne anglicky, tedy Stýfn. Bohužel to nebyla úplně přesná podoba mého jména, Stýfn má přeci jen bližší ke Štefanovi, což je jméno opravdu ošklivé. No a dále v oddíle, s kterým jsem jezdit dříve na tábory, vzniklo postupně hned několik přezdívek, o které se zasloužilo mé mistrovství v převlecích. Asi nejtrvanlivější byl Chrupkin (podle kostýmu ruského večerníčka).

Vymyslel jsi někdy někomu přezdívku?

Podílel jsem se na přezdínce Taška. Ta se podvedla. Škoda, že jsem taky takovou nezískal. Ale teď už bych ji vlastně ani nechtěl. Je opotřebovaná. S Hobem jsme taky vymysleli jednovýletovou Starou Laponku. Kupodivu ale Marcelovi moc dlouho nevydržela. Ale slušela mu.

O které přezdínce nemáš ponětí, jak vznikla, a zajímalo by tě to?

Asi o přezdínce Ivouš. Sice to není přezdívka, ale to jméno mne fascinuje. Taky by mne zajímala Žárovka, abych nechodil příliš daleko. A proč se vlastně jmenuje Kastelán Kastelán a Bobík Bobík. A další a další. Ale to všechno je asi spíše úkol pro archeology.

A nějaký vzkaz pro čtenáře Týpka?

Každý si časem sice zvykne, ale některé přezdívky, byť dočasné, jsou asi opravdu hnusné. Třeba Černobyl. Nebo přechodné označování Čarlího a Ikaruse. Važte slova, přátelé, nechutné se opravdu dosti snadno zachytává a špatně se to myje.

Nu a to je pro dnešek vše. Tak zase příště a jestli ne příště tak přespříště anebo přespřespříště a tak dále.

morče

Fototrhák

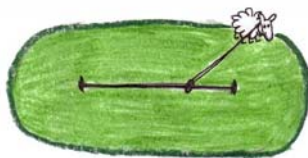
Měsíc se nám s měsícem sešel a je čas na další neuvěřitelnou fotonovinku.

Dnes se v tomto článku zaměřím na nové trendy v oblasti módy a vzhledu vůbec.

Plastiční chirurgové v dnešní době dokáží takřka hotové zázraky a nejnovějším

hitem se staly úpravy jazyka. Nemáme tím na mysli vylepšování jazykových znalostí (i když si dnes už můžete pořídit speciální jazyk s čipem pro anglickou či německou výslovnost), ale spíše úpravy vzhledu vašeho vlastního jazyka ve vaší vlastní puse. Mezi nejčastěji nabízené operace patří obarvení, prodlužování (až na 5,69 m), roz dvojky či úprava povrchu například na bodlinatý (což není zrovna nejpohodlnější varianta, ale snadno na něj nabodnete například

knedlík), hranatý, či podle tvaru vašeho zámku – snadno si tak otevřete dveře, aniž byste museli vyndávat klíče z kapsy. Fanoušci techniky zajisté ocení možnost zabudování radiopřijímače, vidličky, otvíráku na konzervy či USB portu pro instalaci nových chutí. Je tudíž zřejmé, že tato vylepšení nejsou zdaleka jen záležitostí módy (viz foto), ale naleznou řadu uplatnění v praxi. Tak například si můžete nechat vestavět jazykovou koncovku, na kterou je možné nasazovat různé nástavce, například podle toho, co zrovna jíte – takže na polévku lžícovitý nástavec, párátkový na jednohubky a podobně. Pro opravdové labušníky je k dispozici možnost dálkového ovládání či nastavení různých automatických režimů po jídání.

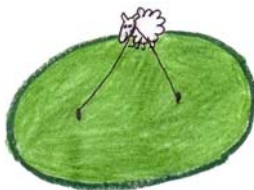
A vy máte ještě pořád svůj obyčejný jazyk?

Marcel

Luštěnky

Jaro klepe na okna, dveře a okapy už od podzimu, dovnitř ho ale můžeme pustit

až po jařákách. To je jasné, že dříve to nejde. Jařáky, jsou sice od slova jaro, ale zase je jejich nezbytnou součástí sníh. Tedy věc ryze zimní. Tak to tedy nevím, jestli to letos bylo správně, tedy beze sněhu, nebo nebylo, nebo jak to vlastně bylo. Ale prostě jaro si můžeme připustit – do myšlenek i domů – až když je po

jařácích. A to je právě teď. Vždyť také na sjezdovkách bylo často vidět i travičku, div že nekvetly sněženy, bledule, krokusy, tulipány, narcisy, ajánevimcoj ještě... Nu, a k horám patří také ovce, poklidně žeroucí právě travičku.

Nejraději mají tu jarní, měkoučkou. Tak to bychom mohli za nimi vyrazit. To se nám to hezky spojilo, co? Naše luštěnka na březen je totiž tak trochu ovčí. Představte si, že jste na chvíli farmář, kterého už omrzely běžné ohrady pro ovečky a chtěl by své pozemky ozdobit něčím neobvyklým... Třeba vyžranými tvary na svahu. Představte si, jak by to vypadalo z protějšího kopce?

Když přivážeme ovci k jednomu kolíku provazem, tak vyžere z trávy kruh. Pokud protáhneme kroužkem u krku provaz, jehož konce přivážeme ke dvěma kolíkům, vyžere nám elipsu. Budeme-li chtít ovál, tak napneme provaz mezi dva kolíky, pak na něj navlečeme kroužek a na ten přivážeme provaz, na jehož druhém konci je ovečka. Jak ale přivázat ovci tak, aby

nám vyžrala v trávě čtverec? Máte provazy, kroužky a jednu ovci.

Minulé Týpko vyšlo tak nějak tak, že jste si ho neužili a už je tu další – tedy nikdo asi nestihl odpovědět na minulou luštěnku. Tajenkou bylo: „Podle mapy jsme támhle na tom kopci.“

Tak se tedy můžete snažit další měsíc – uzávěrka je asi tak 25.3. Béééé.

Anežka

Zaboduj!

Bodiči měli tento měsíc plné ruce práce. Ptákoví bodovákovi málem z urputného vyplňování polícel upadnul pařátek, jelikož po jarnících se body opravdu rozmnožily.

Téměř všichni účastníci získali 40 bodů - kdo jel nelitoval. Události z bodového světa se chýlí ke konci, a tak nezbyvá než popřát bodům zdar!

Ajdam

DRUŽINY

1	Zubři	112
3	Myšáci	56
2	Kamzíci	52
5	Krokodýlové	25
4	Žížalky	24

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý	194
--------------	-----

1	Helmut	(KA)	234
2	Eda	(ZU)	218
3	Sára	(ZU)	172
4	Chrob	(ZU)	153
5	Marek	(MY)	149
6	Terka	(MY)	126
7	Míša	(ZU)	111
8	Jáchym	(ZU)	75
9	Sebík	(ZU)	73
10	Žalud	(ZU)	71
11	Hlodavec	(KR)	68
12	Káča	(MY)	67
13	Kazach	(KA)	58
14	Damián	(MY)	57
15	Míša	(MY)	56
16	Nic	(Ží)	49
17	Vašek	(Ží)	46
18	Dolar	(KA)	41
19	Honza	(Ží)	42
20	Michal	(KA)	40
21	Aneta	(Ží)	38
22	Honza	(ZU)	33
23	Matěj	(KR)	27
24	Tomáš	(KR)	20
25	Týna	(MY)	16
	Ondra	(KR)	16

Neopomeňte si všimnout drobné nesrovnalosti, někteří z vás jsou dokonalejší, než pan Dokonalý. Co Ty na to Ajdame ??

KOČOVNÍK & OSMAK

Cesta Marca Pola – 7. díl

Otec měl opravdu pravdu. Kašgar byl oproti strašlivým horám, které jsme právě přešli, velmi pohostinný kraj. Byl jsem až překvapen, kolik zde vidím ovocných stromů. „Jsme nyní v polovině cesty mezi Újchodem a Západem. Měl bys však, Marco, vědět, že do Kublajchánova království se lze dostat také přes města Bucharu a Samarkand. Řada karavan využívá této trasy, jež vede severně od naší a ústí rovněž v Kašgaru,“ promluvil ke mně otec.

V následujících týdnech jsme postupovali podél nesmírné pouště Taklamakan, ale zastavovali jsme se často ve městech a vesnicích na jejím okraji. Pomalým tempem velbloudů jsme dorazili až do oázy, která nesla jméno Lop.

Lop byla poslední oáza před rozlehlou pouští z písečných dun neustále hnaných větrem. Byl jsem již zvyklý na nesnadné putování, přesto jsem byl znepokojen, když jsem slyšel své přátele mluvit o tom, že překonání této pouště může být až smrtelně nebezpečné.

„V téhle poušti bydlí zlí duchové, kteří vytvářejí překvapivé iluze, schopné zavést poutníky do záhuby,“ upozorňoval nás řecký obchodník. „Jakmile se někdo opozdí a oddělí se od karavany, hned uslyší hlasy, které ho lákají špatným směrem,“ takto nás varoval vedoucí karavany. „Člověka mohou též pomýlit vidění, která neexistují,“ pokračoval františkánský mnich. Otec mi sdělil, že jakmile se člověk za přeludy vydá, úplně se vyčerpá, sám nedokáže v poušti přežít a míří ustříc jisté smrti.

Takové to tedy bylo nebezpečí! Proto je přechod přes poušť tak smrtelnou hrozbou. Doufám, že nikdo nepodlehne svodům a neoddelí se od karavany. Všichni přikyvovali a zapřísahali se, že se od karavany neodtrhnou, že budou hledět stále dopředu. Moudří ale věděli, že to bude jedna z největších zkoušek. Věděli také, kolik lidí přísahal, že nepodlehne, a nakonec podlehl. I poušť si žádá své oběti. Doufám, že bude vše v pořádku. Za pár dní vyrazíme...